

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

1459
24 JUN 2015

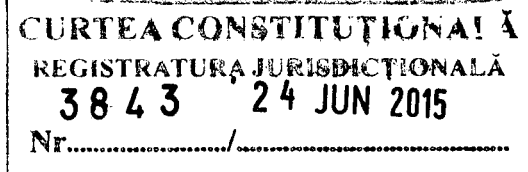
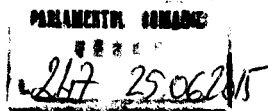
Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București, România

Telefon: (+40-1) 313-2531; Fax: (+40-1) 312-5480

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.937A/2015

Domnului
Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.442 din data de 10 iunie 2015, prin care Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că Legea pentru modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006 este neconstituțională.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte,

Augustin ZECREAN

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.937A/2015

DECIZIA nr.442
din 10 iunie 2015

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru
modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006**

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Benke Károly	- magistrat-asistent șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.2927 din 19 mai 2015 și constituie obiectul Dosarului nr.937A/2015.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** sunt invocate, în principal, critici de neconstituționalitate extrinsecă, constând în încălcarea, pe de o parte, a prevederilor constituționale art.73 alin.(3) coroborate cu cele ale art.76 alin.(1) referitor la domeniul rezervat legii organice, iar, pe de altă parte, a celor ale

art.75 alin.(1) teză finală și alin.(5) referitor la competența legislativă a Camerelor Parlamentului în procedura de legiferare. De asemenea, cu privire la fondul reglementării, se arată că articolul unic pct.2 din lege contravine art.1 alin.(5) din Constituție, încălcând principiile și normele de tehnică legislativă care impun o reglementare unitară în scopul realizării unei sistematizări a materiei cu consecința creșterii accesibilității și previzibilității legii.

4. În motivarea criticilor de neconstituționalitate raportate la prevederile art.73 alin.(3) și art.76 alin.(1) din Constituție, se invocă avizul Consiliului Legislativ, potrivit căruia, deși reglementarea referitoare la serviciile comunitare de utilități publice face parte din categoria legilor ordinare, intervențiile legislative propuse se constituie în norme derogatorii de la Legea administrației publice locale nr.215/2001, motiv pentru care acestea „ar trebui reformulate în mod corespunzător”. Se mai arată că, prin același aviz, Consiliul Legislativ a semnalat că în procedură legislativă se afla o altă propunere legislativă cu caracter organic, având aceiași inițiatori și cu un obiect de reglementare similar, aceasta fiind, ulterior, respinsă de Senat, în calitate de Cameră decizională.

5. Cu privire la legea supusă controlului de constituționalitate, se arată că aceasta a făcut și obiectul unei cereri de reexaminare formulate de Președintele României pe motiv că prevederile articolului unic pct.2 al acesteia ar contraveni regimului incompatibilităților și conflictelor de interese reglementat prin Legea nr.161/2003. În cadrul procedurii parlamentare de reexaminare a legii, aceasta a fost dezbătută și adoptată, însă, în aceeași formă cu cea înaintată anterior spre promulgare, cu aplicarea art.76 alin.(2) din Constituție.

6. Analizând conținutul normativ al articolului unic pct.2 din legea criticată, se apreciază că acesta instituie o derogare autentică de la dispozițiile art.37 și 92 din Legea nr.215/2001 în ceea ce privește reprezentarea comunelor, orașelor, respectiv municipiilor și județelor în adunările generale ale asociațiilor de dezvoltare

intercomunitară ce au ca obiect de activitate serviciile de utilități publice direct de către primari, respectiv de președinții de consilii județene, cu posibilitatea delegării acestei competențe. Așadar, intervine în domeniul de reglementare al Legii nr.215/2001, lege care, în integralitatea sa, cuprinde norme juridice de natura legii organice. Or, potrivit normelor de tehnică legislativă, normele derogatorii se instituie prin acte normative cu aceeași forță juridică cu cea a actelor normative de la care exceptează. În acest sens, se fac referiri la art.63 alin.(2) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și la Decizia Curții Constituționale nr.786/2009. De aceea, legea criticată trebuia adoptată cu votul majorității membrilor fiecărei Camere a Parlamentului, și nu cu cel al majorității membrilor prezenți.

7. Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile constituționale ale art.75 alin.(1) teză finală și alin.(5) referitor la competența legislativă a Camerelor Parlamentului, se arată că, întrucât legea a fost adoptată ca lege ordinară, Camera Deputaților a fost Cameră decizională; or, în condițiile în care legea criticată ar fi fost adoptată ca lege organică, Senatul ar fi trebuit să fie Cameră decizională. În aceste condiții, se apreciază că a avut loc o încălcare a prevederilor constituționale referitoare la sesizarea Camerelor Parlamentului, dispoziții care realizează o departajare a competențelor acestora, cu respectarea principiului bicameralismului.

8. Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile constituționale ale art.1 alin.(5), se apreciază că dispozițiile derogatoare cuprinse în articolul unic pct.2 din legea criticată sunt incomplet reglementate, afectând regimul incompatibilităților și conflictelor de interese reglementat de Legea nr.161/2003. Acestea ar fi trebuit să instituie în mod neechivoc, clar, nesusceptibil de alte interpretări, și o referire la Legea nr.161/2003. Având în vedere aceste aspecte, se consideră că textul legal antereferit încalcă art.1 alin.(5) din Constituție.

9. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr.2/3007 din 3 iunie 2015, punctul său de vedere, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Se arată că articolul unic pct.2 al legii supuse analizei Curții Constituționale respectă exigențele art.63 din Legea nr.24/2000, întrucât utilizează formula introductivă specifică intervenției legislative și menționează norma derogatorie față de o lege într-o altă lege. De asemenea, se apreciază că, deși Legea nr.215/2001 are caracter organic, art.37 și 92 ale acesteia nu conțin prevederi de natură organică; faptul că acestea sunt cuprinse într-o lege adoptată ca lege organică nu înseamnă că ele devin norme de natura legii organice. În consecință, nu se poate reține încălcarea art.76 alin.(1) din Constituție și nici a „principiului specializării Camerelor la dezbatere”.

11. Cu privire la criticile referitoare la faptul că Senatul nu ar fi avut posibilitatea să se pronunțe asupra dispozițiilor derogatorii de la Legea nr.215/2001, se arată că, în procedura de reexaminare a legii, Senatul s-a pronunțat asupra acestor dispoziții, fiind astfel respectat principiul constituțional al bicameralismului funcțional.

12. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art.1 alin.(5) din Constituție, legea criticată nu aduce modificări, exprese sau implicite, în conținutul normativ al Legii nr.215/2001, iar normele derogatorii ale legii analizate nu afectează validitatea, existența normelor de la care introduc derogarea și nici nu constituie modificări ale acestora din urmă; acestea doar înlătură de la aplicare, exclusiv pentru ipoteza și subiecții de drept respectivi, normele de la care se instituie derogarea. Se subliniază plenitudinea de competențe a Parlamentului în adoptarea soluțiilor legislative preconizate, cu respectarea dispozițiilor constituționale și regulamentare incidente.

13. Totodată, se apreciază că legea criticată este riguros redactată, corespunde exigențelor de tehnică legislativă, astfel cum acestea sunt reglementate prin Legea nr.24/2000, și nu permite interpretări contradictorii, susceptibile să permită acte de aplicare care să afecteze drepturile subiecților vizați.

14. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, art.10, art.15 și art.18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

16. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006, care are următorul cuprins:

„Articol unic. – Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.121 din 5 martie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Alineatul (2) al articolului 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

<<(2) Operatorii furnizori/prestatori de servicii de utilități publice, indiferent de modul de organizare, de forma de proprietate, de natura capitalului sau țara de origine au, pentru aceste servicii de utilități, drept de trecere asupra terenurilor afectate de sistemele de utilități publice. Dreptul de trecere se exercită cu titlu

gratuit asupra terenurilor aparținând statului sau unităților administrativ-teritoriale pe toată durata furnizării/prestării serviciilor de utilități publice>>.

2. Alineatul (8) al articolului 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

<<(8) Prin derogare de la prevederile art.37 și 92 din Legea nr.215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, statutul și actul constitutiv ale asociațiilor de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice se aprobă prin hotărâri ale autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale membre și se semnează, în numele și pe seama acestora, de primarii unităților administrativ-teritoriale asociate și/sau, după caz, de președinții consiliilor județene, care sunt reprezentanți ai comunelor, orașelor, municipiilor și județelor în adunările generale ale asociației; primarii și președinții consiliilor județene își pot delega calitatea de reprezentant în adunarea generală a asociației, prin dispoziție>>”.

17. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art.1 alin.(5) în componenta sa referitoare la calitatea legii, art.73 alin.(3) privind domeniile rezervate legii organice, art.75 alin.(1) teza finală și (5) privind competența legislativă a Camerelor Parlamentului în procedura de legiferare și art.76 alin.(1) cu privire la adoptarea legilor organice.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

18. Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul obiectului său, fiind vorba de o lege adoptată și nepromulgată încă, cât și sub aspectul titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind semnată de Președintele României.

(2) Analiza pe fond a obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Procesul legislativ al Legii pentru modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006

19. Propunerea legislativă privind modificarea și completarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006 a fost depusă în data de 8 aprilie 2013, la prima Cameră sesizată, respectiv Senatul. La data de 5 noiembrie 2013 este respinsă de Senat (91 de voturi împotriva propunerii legislative), ca primă Cameră sesizată; în schimb, Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, adoptă legea menționată la 24 iunie 2014 (215 voturi pentru propunerea legislativă). La 14 iulie 2014, Președintele României formulează, în temeiul art.77 din Constituție, o cerere de reexaminare a legii, însă atât Senatul (56 de voturi pentru propunerea legislativă), cât și Camera Deputaților (227 voturi pentru propunerea legislativă), în calitate de primă Cameră sesizată, respectiv Cameră decizională, adoptă legea în forma sa din 24 iunie 2014, respingându-se, practic, cererea de reexaminare.

(2.2.) Modificări legislative preconizate

20. În prezent, art.37 și 92 din Legea administrației publice locale nr.215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 20 februarie 2007, prevăd în competența consiliului local și județean, după caz, atribuțiunea de a desemna, prin hotărâre, persoanele împuternicite să reprezinte interesele unității administrativ-teritoriale în asociațiile de dezvoltare intercomunitară.

21. Articolul unic pct.2 al legii supuse controlului de constituționalitate **elimină această atribuțiune a consiliului local/ județean** și stabilește că persoana împuternicită să reprezinte interesele unității administrativ-teritoriale în asociațiile de dezvoltare intercomunitară este *de drept* primarul unității administrativ-teritoriale asociate și/sau, după caz, președinții consiliilor județene, care sunt reprezentanți ai comunelor, orașelor, municipiilor și județelor în adunările generale ale asociației, atribuindu-le acestora competența de a-și delega „calitatea de reprezentant”. Textul de lege vizează, de fapt, delegarea atribuțiilor aferente calității de reprezentant în

adunarea generală a asociațiilor respective, întrucât calitatea de reprezentant este dată prin lege în considerarea calității de autoritate executivă a unității administrativ-teritoriale respective.

22. Așadar, această nouă reglementare se constituie într-o normă derogatorie de la cadrul legislativ general în materie, eliminând, astfel cum s-a arătat în paragraful anterior, o atribuțiune a consiliului local/ județean în privința asociațiilor de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate circumscris Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006, cu consecința **stabilirii competenței de reprezentare în sarcina primarului/ președintelui de consiliu județean.**

(2.3.) Analiza criticilor de neconstituționalitate extrinsecă ale Legii pentru modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006 raportate la art.73 alin.(3) lit.o), art.75 alin.(1) și (5) și art.76 alin.(1) din Constituție.

23. Analizând Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.121 din 5 martie 2013, Curtea constată că aceasta a fost adoptată, potrivit avizului Consiliului Legislativ nr.990 din 18 iulie 2005, ca lege organică în considerarea faptului că art.46 în forma inițială a legii reglementa infracțiuni - *Fapta săvârșită cu intenție contra unei colectivități locale prin otrăvirea în masă, provocarea epidemiilor, infestarea surselor de apă, deteriorarea gravă sau distrugerea totală ori parțială a instalațiilor, utilajelor, echipamentelor și a dotărilor aferente sistemelor de utilități publice este considerată act de terorism și se pedepsește potrivit legislației în vigoare.* În acest sens, avizul Consiliului Legislativ nr.990 din 18 iulie 2005 menționează expres că „proiectul de lege face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art.73 alin.(3) lit.h) din Constituția României, republicată, întrucât sunt instituite infracțiuni”. Este de observat că, ulterior, articolul menționat este abrogat, începând cu 1 februarie 2014, potrivit prevederilor

art.174 coroborate cu cele ale art.247 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.757 din 12 noiembrie 2012 - lege organică. În consecință, Legea nr.51/2006 nu mai reglementează infracțiuni, ceea ce înseamnă, pe cale de interpretare, că, în prezent, actul normativ menționat ar cuprinde doar norme de natura legii ordinare.

24. Curtea reține că nu numai acest element al legii o califică drept lege organică, ci conținutul său normativ complex, întrucât domeniul său de reglementare intră în sfera de incidență și a altor texte constituționale care impun adoptarea sa sub forma legii organice. În acest sens, Curtea reține că, ulterior, Legea nr.51/2006 este modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.13/2008 pentru modificarea și completarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006 și a Legii serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr.241/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.145 din 26 februarie 2008, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr.204/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.791 din 26 noiembrie 2012. Această din urmă lege a fost adoptată ca **lege organică**, fără ca această calificare să fi fost exclusiv rezultatul faptului că reglementa o derogare de la prevederile art.13 din Legea nr.215/2001, în sensul că asociațiile de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice nu sunt conduse de consiliul de administrare, ci de adunarea generală, consiliul director și comisia de cenzori. Astfel, Curtea constată că această lege a fost adoptată ca organică, întrucât, prin conținutul său normativ, configurează raporturile dintre autoritățile administrației publice și asociațiile de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice [**art.8-22 din legea analizată**], aspect care reprezintă o parte componentă a regimului general al autonomiei locale astfel cum acesta este reglementat în cadrul Capitolului I – *Dispoziții generale* al Secțiunii I –

Regimul general al autonomiei locale din Legea nr.215/2001. Or, regimul general al autonomiei locale ține de obiectul de reglementare al legii organice, conform art.73 alin.(3) lit.o) din Constituție. Așadar, o atare lege, prin obiectul pe care și l-a propus să îl reglementeze, definește și stabilește rolul, locul, modul de compunere, competențele, atribuțiile și legăturile funcționale între autoritățile administrației publice locale, cele centrale, cele de reglementare și asociațiile de dezvoltare intercomunitară, după caz, stabilind, totodată, misiunea, organizarea și funcționarea acestora din urmă. Ea stabilește cadrul legislativ în care autoritățile publice locale/asociațiile de dezvoltare intercomunitară se manifestă pentru a soluționa și gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, serviciile de utilități publice [a se vedea, în acest sens, *mutatis mutandis* art.3 alin.(1) din Legea nr.215/2001]. Pentru a avea o imagine completă asupra a ceea ce înseamnă o atare asociație, Curte reține și definiția acestora cuprinsă în art.10 alin.(3) din Legea nr.51/2006, potrivit căreia ele sunt „*structuri de cooperare cu personalitate juridică de drept privat și statut de utilitate publică recunoscut prin efectul legii, destinate exercitării și realizării în comun a competențelor autorităților administrației publice locale referitoare la furnizarea/prestarea serviciilor de utilități publice, stabilite în sarcina acestora potrivit dispozițiilor prezentei legi, ale Legii nr.215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii-cadru a descentralizării nr.195/2006*”. Desigur, legea menționată cuprinde și dispoziții care nu se circumscriu domeniului legii organice, iar adoptarea legii menționate ca lege organică nu echivalează cu transformarea dispozițiilor cu caracter ordinar, ele rămânând ordinare ca natură juridică, putând fi, ulterior, modificate și completate prin legi ordinare.

25. Legea administrației publice locale nr.215/2001 este, de asemenea, lege organică, întrucât reglementează, în ansamblul său, în domeniul prevăzut de art.73 alin.(3) lit.o) din Constituție, respectiv organizarea administrației publice locale, a

teritoriului, precum și regimul general privind autonomia locală. Este de observat că regimul general al autonomiei locale este reglementat în cadrul capitolului I – *Dispoziții generale* al secțiunii 1 – *Regimul general al autonomiei locale*; această secțiune reprezintă cadrul legal de drept comun în privința constituirii asociațiilor de dezvoltare intercomunitară și stabilește raporturile funcționale între acestea și autoritățile administrației publice locale. Constituirea asociațiilor de dezvoltare intercomunitară reprezintă, astfel cum s-a arătat, un aspect al regimului general privind autonomia locală, statul transferând unele atribuțiuni specifice administrației locale unor persoane juridice de drept privat în scopul realizării în comun a unor proiecte de dezvoltare de interes zonal sau regional ori al furnizării în comun a unor servicii publice.

26. Din cele de mai sus, rezultă că întreaga problematică a constituirii asociațiilor de dezvoltare comunitară și a stabilirii raporturilor acestora cu autoritățile administrației publice locale ține de *regimul general al autonomiei locale*, așadar, de domeniul legii organice.

27. În acest context, Curtea reține că art.73 alin.(3) lit.o) din Constituție stabilește că organizarea administrației publice locale și regimul general al autonomiei locale se realizează prin lege organică, în timp ce funcționarea consiliului local sau al celui județean se realizează în condițiile legii [art.121 alin.(2) și art.122 alin.(2) din Constituție]; așadar, această trimitere ar putea fi înțeleasă în sensul că funcționarea consiliului local sau al celui județean se realizează „în condițiile legii ordinare”, întrucât acolo unde legiuitorul constituant a dorit să stabilească anumite domenii ca rezervate legii organice, le-a nominalizat în mod expres prin trimiterea la această categorie de lege, în schimb, prin trimiterea generică la lege, legiuitorul constituant a avut în vedere legea ordinară. Totuși, se constată că sintagma „*organizarea administrației publice locale*” vizează definirea rolului, misiunea și constituirea autorităților administrației publice locale, stabilirea

legăturilor funcționale între acestea și celelalte componente ale administrației publice, iar *regimul general* al autonomiei locale privește organizarea, *funcționarea*, competențele și atribuțiile, precum și gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin comunei, orașului, municipiului sau județului, după caz, de către autoritățile administrației publice locale, autorități care soluționează și gestionează, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii. În consecință, formularea din art.121 și 122 din Constituție denotă mai degrabă o trimitere nu la tipologia legii (dihotomia organic – ordinar), ci la reglementările legii aplicabile în domeniu, lege adoptată conform art.73 alin.(3) lit.o) din Constituție.

28. Având în vedere cele anterior expuse, rezultă că Legea nr.215/2001, reglementând *regimul general al autonomiei locale*, cuprinde dispoziții de natura legii organice, iar dispozițiile legale referitoare la **organizarea asociațiilor de dezvoltare intercomunitară** și la **competența și atribuțiile autorităților administrației publice locale** se circumscriu, în mod evident, acestui domeniu. Așadar, orice intervenție legislativă care vizează problematica anterior enunțată trebuie să fie realizată cu respectarea art.73 alin.(3) lit.o) și art.76 alin.(1) din Constituție.

29. Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că „art.73 alin. (3) lit.p) din Constituție prevede că regimul general privind raporturile de muncă se reglementează prin lege organică. În acest sens, Legea nr.53/2003 - Codul muncii prevede chiar un capitol distinct ce reglementează răspunderea disciplinară. De aceea, și art.73 alin.(3) lit.j) din Constituție prevede că statutul funcționarului public trebuie reglementat tot prin lege organică, având în vedere că elementele care diferențiază statutul acestuia reprezintă chiar derogări de la reglementarea generală în materie” (Decizia nr.392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.667 din 11 septembrie 2014). Așadar, se desprinde ideea

conform căreia ori de câte ori o lege derogă de la o lege organică, ea trebuie calificată ca fiind organică, întrucât intervine tot în domeniul rezervat legii organice. Mai mult, având în vedere decizia mai sus citată, se poate concluziona în sensul că legiuitorul constituant a stabilit, în mod indirect, în cuprinsul conținutului normativ al art.73 alin.(3) din Constituție, că reglementările derogatorii sau speciale de la cea generală în materie trebuie și ele adoptate, la rândul lor, tot printr-o lege din aceeași categorie.

30. Domeniul legilor organice este foarte clar delimitat prin textul Constituției, fiind de strictă interpretare (Decizia nr.53 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.312 din 9 noiembrie 1994), astfel încât legiuitorul va adopta legi organice numai în acele domenii. Curtea, spre exemplu, prin Decizia nr.88 din 2 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.207 din 3 iunie 1998, Decizia nr.548 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.495 din 2 iulie 2008, sau Decizia nr.786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.400 din 12 iunie 2009, a stabilit că „este posibil ca o lege organică să cuprindă, din motive de politică legislativă, și norme de natura legii ordinare, dar fără ca aceste norme să capete natură de lege organică, întrucât, altfel, s-ar extinde domeniile rezervate de Constituție legii organice. De aceea, printr-o lege ordinară se pot modifica dispoziții dintr-o lege organică, dacă acestea nu conțin norme de natura legii organice, întrucât se referă la aspecte care nu sunt în directă legătură cu domeniul de reglementare al legii organice. În consecință, **criteriul material** este cel definitiv pentru a analiza apartenența sau nu a unei reglementări la categoria legilor ordinare sau organice”.

31. Or, în speță nu se poate reține faptul că dispozițiile art.37 și 92 din Legea nr.215/2001 ar cuprinde reglementări de natura legii ordinare, din contră, stabilind o atribuțiune distinctă a consiliului local, respectiv al celui județean, conținutul lor normativ cu consecințe directe asupra modului de compunere a

organelor de conducere ale asociației de dezvoltare intercomunitară se subsumează regimului general al autonomiei locale. Așadar, acestea reglementează într-un domeniu care, prin excelență, aparține legii organice, astfel încât adoptarea unei legi cu caracter derogatoriu sau special – indiferent de majoritatea de vot întrunită în cele două Camere ale Parlamentului - în raport de aceste texte legale, care se constituie într-o veritabilă reglementare generală în materie, trebuie să se supună dispozițiilor art.73 alin.(3) lit.o) și art.76 alin.(1) din Constituție.

32. Rezultă, așadar, că articolul unic pct.2 din legea criticată, modificând art.10 alin.(8) din Legea nr.51/2006, reglementează într-un domeniu rezervat legii organice, și anume în cel al regimului general al autonomiei locale în componentele sale referitoare la organizarea asociațiilor de dezvoltare intercomunitară și competența și atribuțiile autorităților administrației publice locale, astfel încât legea analizată ar fi trebuit adoptată ca lege organică, cu majoritatea de vot prevăzută la art.76 alin.(1) din Constituție. Această constatare duce automat la concluzia că prima Cameră sesizată ar fi trebuit să fie Camera Deputaților, și nu Senatul, iar Cameră decizională ar fi trebuit să fie Senatul, și nu Camera Deputaților, astfel cum s-a întâmplat în desfășurarea procesului legislativ. De asemenea, această neregularitate, în mod implicit, ar fi impus întoarcerea legii de la Camera Deputaților la Senat pentru ca acesta să decidă ca și Cameră decizională. În consecință, legea criticată a fost adoptată cu încălcarea art.73 alin.(3) lit.o), art.75 alin.(1) și (5) și art.76 alin.(1) din Constituție.

(2.4.) Analiza criticilor de neconstituționalitate intrinsecă ale Legii pentru modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006 raportate la art.1 alin.(5) din Constituție.

33. Față de cauza de neconstituționalitate extrinsecă reținută, Curtea constată că nu mai este cazul să se examineze și motivele de constituționalitate intrinsecă formulate de autorul obiecției de neconstituționalitate raportate la art.1

alin.(5) din Constituție (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr.82 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.33 din 16 ianuarie 2009).

34. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că Legea pentru modificarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr.51/2006 este neconstituțională.

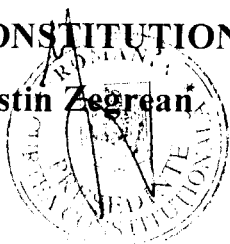
Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 iunie 2015.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,

Augustin Zegrean

MAGISTRAT-ASISTENT ȘEF,

Benke Károly